

Petőcz András

Boca do Inferno

Maria João Cantinho-nak

Sziklára lépsz, alattad a mélység, és
vágysz a zuhanást, akarod, hogy be-
takarjon, *ott, lent a tenger*, a habok,
hogy elfedje mindazt, ami vagy, ami
lettél az évek alatt, amivé lett a tested,
annyira jó volna túllenni ezen is végre,

túllenni végre mindenem, s nem is *túl*,
hanem *valami másik dimenzió*, talán,
ha létezik ilyesmi, vagy csak a csont,
meg a hús, meg a vér létezik, semmi
egyéb, csak a csont, a hús és a vörös
hullámhab, a megsápadt tekintet, *ha*.

Boca do Inferno, mondják az itteniek,
naponta jöhetnek ide, nézik a tengert,
ott lent, valahol messze, jóleső *zuh!*,
nem folytatom, de látom, mennyire
kicsinke lennék, amikor lefelé, *oda*,
kicsinke, ha még léteznék egyáltalán.

Sziklára lépek a *Pokol tornáca* felett,
vágysz a zuhanást, szeretném, igen,
takarjon, be, *ott, a tenger*, habozzon
felettem, elfedve mindazt, amivé én,
ami az évek alatt, *amivé én magam*,
lezárni mindent: csak egyetlen lépés.

Igencsak táv

O.K.P.-nek

A táv, az igencsak táv, mondhatni
messzeség, ahogy minden itt, *ezen*
a tájon, mindentől úgy, ahogy soha,
mögöttem egy haza, mondom így,
előttem egy haza, és jobb, ha nem.

Nem lehet elmondani, miért *menek*,
hova és minek és miért, *reá és hadi*
utu reá menek egyfolyt, s mindent
magam mögött, hogy ne kelljen *reá*,
ne kelljen soha emlékezni *hadi utu*.

Több ez annál, mintsem, *hogy* több
még annál is, miképp ezentúl, *ha így*,
senki sem képes, csak amúgy újra is,
ha túlzott a táv, könnyedén vége, és
nem lesz senki, aki ott a nevedet ki.

Jaj és jaj, kiabálok akkor, eltűnhetsz,
de minek, menekülsz, ha ugyan, *jaj*,
de minden ugyanaz, ugyanaz az is,
ami valaha nem volt az, mert mozd,
valaha még mozd, mostanság nem.

Elképesztően mozdulatlan minden,
és levegő sincs, csak tátogsz, egyre
csak kapkodod a levegőöveget, akárha
végóra lenne, partra vetett hal, hon-
talan menekült, aki vagy, aki erre.

A táv, az, láthatod, táv, nagyon is
messze, és nélküled haza nincsen,
csak *menek*, de nem tudom, hova,
menek van, meg *hadi utu reá*, örök
iszapként húz le, s fedi be arcodat.

Cascais messze van

Salvato Teles de Menezes-nek

Messze van innen Cascais, nagyon is,
sokezer kilométert kellene utaznom,
hogy vissza, oda, ahol egykor, hiába
is gépelem mindazt, amit, már sohasem
úgy, soha vissza nem, én csak *itt*, igen,
itt vagyok hon, ez az én világom, sajnós.
Amikor *arra* voltam, esténként lesétáltam
az óceánpartra, bámultam a vizet, meg
a lámpafénynél lábtengőző fiatalokat, fiúk

és lányok, gendersemleges party, a testük erős, jó figyelni őket, szépek a szemnek, megvidámodott a tekintetem olyankor, ha.

Itt vagyok hon!, mondom, de ez így hamis, így nem, soha, kényszer mindez, elmenni innen!, hová is?, valami értelmetlen s örök nyomulás, meg hazugság itthon, mindenki hazudik, mondta egyszer valaki, aki fontos volt akkor, most is fontos lenne, ha még.

Annyira messze innen Cascais, Lisszabon Szentendréje, gondolatban újra az ottani HÉV-re szálllok, ahogy *akkor*, ezernyi arc, sokezer tekintet, de az én arcom nem illik abba a kavalkádba, idegen maradtam ott, mert hontalanná tesz, ami itt, *ezen a tájon*.

Takács Nándor

Fagyújtók

Szólítgatások hangjai lebegnek a ködben. Fülkagylókat hajtanak a fák. Folyvást megcsúsznak a léptek, összesározott kezek nyúlnak egymás felé. A kéményből felcsap, imbolyogni kezd a füst. A hegyoldalból barázdák indulnak a völgybe, az úttesten nyikorgó cipők, ropogó faágak visszhangjai.

Hátrahagyottak

Az udvaron, a júdásfák tövében régi temető, elhordták sírköveit. A kocsibeálló alatt üres pince, márciusban vízzel tölti fel a hegy. A ház mögött fenyők lombjai, hangjuk már csak éjszakánként, elvétve hallható. Valaki a konyhában egyedül fejezi be az ebédet.